

Uzavírání cest 2021

aneb

... konec další sezóny...

Uzavírání cest

17.11. 2021

A máme tu poslední letošní výjezd. Účast přislíbila taková esa jako Lenka, Andrea, Jana (úplně poprvé) a já, Dig. Ostatní měli buď hodně práce, nebo jim účast překazily rodinné záležitosti, případně jim připadalo, že je ziminka anebo nebylo vhod kousek trasy terénem.

Docela se těším. Nebude to nic závratně dlouhého ani nijak náročného. Budeme se držet toku Dalejského potoka.

Dig.

Dalejský potok pramení v Chrástanech, teče přes Třebonice, kolem jižní hranice katastrálního území Stodůlky a skanzenu Řepora, přes Řeporyje (zprava se vlévá Jinočanský potok), Dalejským údolím (severní okraj Holyně), Prokopským údolím jižní částí katastrálního území Jinonice (na souběhu Dalejského s Prokopským údolím se vlévá zleva Prokopský potok) a klikatým údolím Hlubočep, do Vltavy ústí na jejím řkm 58,9 zleva u hlubočepského předmostí Barrandovského mostu, podchodem od smyčky tramvají Hlubočepy. Délka toku je 13,5 km. Část toku Dalejského potoka v dolní části Prokopského údolí bývá někdy chybně nazývána jako Prokopský potok.

Vstávám v osm. Teda to je taková paráda, že se vyspím, a ještě pak pojedu ven. V 8:45 nasedám na Trolejbus (ne úplně lichotivá přezdívka mého elektrokola) a vydávám se na Zličín. Proč Trolejbus a ne Mašinka? Kdybyste četli předcházející zprávu, měli byste jasno. Došlo k závažné poruše řazení Mašinky a k poškození řetězu. Kdyby politici nezkurvili světovou ekonomiku a všechno normálně fungovalo, zašel bych do obchodu, koupil řetěz, kazetu s pastorkama a kliky s převodníkama a bylo by. Ted' není k dostání vůbec nic. A to ani na e-shopech. Narazil jsem na jeden nadějný, ale dodací doba 25 dní. Takže Mašinka stojí odstavena a nemůže vyjet.

Cesta na Zličín je jednoduchá. Po svých na Anděla, tam výtahem do metra, zalézt do vagónu a opustit jej na Zličíně. Zbývá strhující závěr – pevné schody z metra ven. Během pobytu ve vagónu mi od Lenky přišla zpráva, že už je na srazu a je tam i Andrea. To je víc než skvělé. Mně zbývá cca 15 minut, než tam metro dojede. Ještě ode mě žádala o instrukce, jak kompresorem nafouknout kola. Napsal jsem jí to a věc považoval za vyřízenou.

A jsem tu. Zličín. Je 9:29, jedu na přesný čas srazu.

Dig.

Tak já jsem tu o půl hodiny dříve. Opět jsem to jsa „Nepřazák“ na druhý konec matičky nevychytala. Snažím se alespoň nafouknout kola, leč nedaří se mi. Nicméně Dig to nepochybně zvládne.

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	915	0	0	7

Vyrval jsem Trolejbus po schodech a jsem na srazu. Holky tu opravdu jsou. A obě rozesmáté. Chybí Jana. No, nedá se nic dělat. Zeptal jsem se, jestli se mi opravdu musejí smát sotva se ukáží. Smály se dál. Pak Lenka vyndala kompresor a požádala o ukázkou, jak se to nafukuje. Má galuskové ventilký. Tak tohle jde opravdu mizerně. Musí se sundat čepička, pak povolit maticku, která drží ventil zavřený, nasadit redukci zapojenou do kompresoru a zapnout kompresor. Krásně se rozeběhl a duše je podle údaje na displeji opravdu hodně podhuštěná. Kompresor vrčí, jdu nasadit techniku na Trolejbus, aby nás vedla po dnešní trase. Ani jsem nezačal a kompresor ztichnul. To už to je? Nějak brzy, né? A koukám, displej nesvítí. Jasně, vybila se baterie. Podotknul jsem, že tyto přístroje opravdu čas od času nabíjet potřebují. Pohmatem zjišťuju, že i takhle nafouknuté kolo je použitelné pro jízdu. Ještě kontroluji přední a tady je to úplně blbě. Jet se na tom dá, ale u ventilků chybí čepička, matice je úplně vyšroubovaná a závitová tyčka úplně ohnutá hned za koncem těla ventilků. Nejde s tím nic udělat. Pokus o narovnání téměř jistě povede ke zlomení tyčky a vyřazení nejen ventilků, ale i celé duše. Rezervní s sebou Lenka nemá. Nicméně, můžeme vyjet. Ještě jsem okem loupl po kole Andrey a zaregistroval, že jde o silničku na galuskách. No, terénu máme dnes na cestě jen málo, ale stejně se mi to nějak nezamlouvá.

Vyjíždíme. Mně je skvěle. Jsem dobře oblečen a obut, a tak zima kolem na mě nemůže. Kousek jedeme po hlavní. Je šedivo a nevídno, ale bez deště, a hlavně bez větru.

Jede se v podstatě dobře. Auta se nám rozumně vyhýbají, kde je to nutné čekají až projedeme a uvolníme místo, jedeme po rovině, není si nač ztěžovat.

Přibližně po třech kilometrech jsme odbočili na můstek vedoucí k nějakému podniku. Je to správně. Tady je naše první setkání s Dalejským potokem. Přesněji s jeho korytem. Voda v něm není.

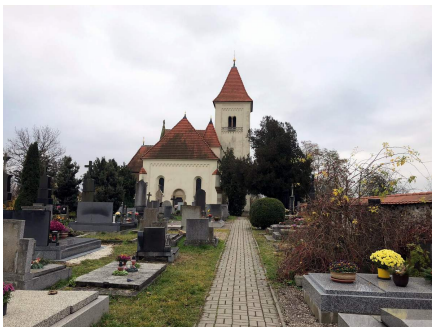
Podle mapy je prameniště někde tam co je kruhák, který jsme před chvílí opustili. Když už stojíme, zapijeme začátek výpravy a setkání s potokem, teplým čajem ovoněným rumem. Lenka k tomu vytáhla mňamková kolečka politá čokoládou. A pak se začala převlékat. Prý musí přidat vrstvu. Nějak se nemůže dostat z bundy. Zasekl se zip. Andrea se snaží pomoci, ale furt to nejde. Začal jsem si obě dobírat, že ať mě k tomu pustěj, protože jedině chlap umí rychle kvalitně a efektivně ženskou zbavit oděvu. A že kdybych měl čekat tak dlouho, jak s tím ony zápasí, nebylo by záhy proč pokračovat ve svlékání. Obě propukly ve smích, ale než jsem odložil termosku a mňamková kolečka, abych jim ukázal profesionální přístup k věci, nějak se jim podařilo akci dokončit. Má se na mysli rozepnutí bundy. Pak Lenka popošla ke svému kolu, něco ze sebe sundala, něco jiného si navlíkla, přehodila přes sebe bundu a přišla k nám. Začala bundu zapínat, když ji Andrea zastavila, ať nepokračuje, protože má dole zip rozjetý. Lenka sjela jezdcem zipu dolů, znovu nasadila rozepínací díl a pokusila se o zapnutí. Zase ne. A prý ať jí to teda předvedu. Podotkl jsem, že svlékat, jako každý chlap umím, ale oblékat ne. Znovu zabrala a jezdec jí zůstal v ruce. Podotkl jsem, že ne vždy platí, že co nejde silou, jde ještě větší silou. Vzal jsem jí jezdec z ruky a zjistil, že je ohnutý. Teda ta ženská má ale páru! Srovnat to nebude problém. Otočil jsem se ke kolu a hned pochopil, že bude. Nemám tady Mašinku, kde je plně vybavená

dílna, ale je tu Trolejbus, kde je jen nářadí na případnou výměnu duše. Výrazně mi tu chybí kleště. I tak jsem se pokusil jezdec nasadit na zip a přihnout jej zpátky. Vypadalo to, že se zadařilo. Pokus o zapnutí skončil fiaskem. A to proto, že jezdec je zase ohnut tak jak byl. Aha, je prasklý. Tak s tím nic neudělám. Celou akci jsem si jen potvrdil, že ženskou opravdu oblékat neumím. Lenka překérní situaci vyřešila tím, že zapnula druky na chlopni, která má za úkol krýt zip a bylo to.

Každý jsme sezobli kolečko, zapili čajem a jedeme dál. Pořád se držíme silnice, v těchto místech bez provozu a jede se dost dobře. A je tu odbočka na vedlejší silničku. A na kopečku vlevo kostelík. Andrea projevila přání se na něj jet podívat. OK, žádný problém, času máme, že nevíme, co s ním.

A jsme tu. Je to hřbitovní kostelík, pěkně udržovaný a architektonicky pěkně pospojovaný. Samozřejmě. Z cedule jsme se dozvěděli, že je původně románský s množstvím dostaveb. Takové trochu vlaštovčí hnízdo. Teprve při poslední rekonstrukci tomu dal tehdejší architekt dnešní podobu a řád.

Pěkné, a teď zase na cestu. Sjeli jsme k silnici, ze které jsme odbočili a ta nás zavedla k nějaké hlavní, podél které vede stezka. Je to trochu z kopce, jede se báječně. Asi po kilometru musíme přes hlavní, protože stezka pokračuje na druhé straně. Pak klesá kamsi dolů do nepřehledna. A stop! Není mi úplně jasné, jak to tady má navigace vymyšlené, a tak se musím důkladněji podívat na mapu. Jo, už to vidím. Kousek, asi kilometr, to bude terénem. Pak je zase zpevněná cesta, následuje prudký nezpevněný dokopec a dál asfaltka. Tak jo, jedeme. Projeli jsme kolem zavřené závory a našli se na břehu potoka. Tady už celkem teče. Je to tu takové pozdně podzimní. Holé stromy, všude mokro, na obloze šedivo.

Po pár metrech je odbočka doleva a jsme v pohádkové krajině. Jak v zakletém lese. Dokonce tu mají dřevěný chodníček kamsi do bažiny.

A navíc i popisnou tabuli. Aha, Řepora. Nepoznal jsem to tu. Tady kousek je skanzen. Jen nejspíš nebude otevřený. Po krátké pauze to jdeme zkusit. Hmm, zavřeno. A asi dlouho.

Ono je pravda, že asi před dvěma lety jim to tu někdo zapálil a není jisté, jestli se našly peníze na opravu. Lenka to trochu nafotila a jdeme dál. Jet se nedá. Je to hodně do kopce po mokřím blátě, přes kořeny, kameny a padané větve. Velká nádhera.

Jsmo šikovní, zvládli jsme to. Jen se mi nějak nezdá, co ukazuje navigace. Nějak nevím, kam nás posílá. Kontrola mapy – aha, tady postavili sídliště a mapa o tom neví. Zanikly cesty, které zde původně byly, a tak nezbývá než se vydat pravděpodobným směrem a někde dál se zase najít.

Jedeme podél hlavní nahoru. Zase jsme ji museli přejít a pokračovat po druhé straně. Nelíbí se mi to. Nemám se podle čeho zorientovat... Cože? Metro Stodůlky? Aha, už nás vidím. Ale nejsme úplně na trase. Začínám chápat, co po mně navigace chce a vedu nás podle ní. A než jsme se otočili jsme zase v terénu u závoru, kterou jsme už dneska jednou objížďeli. Holky z toho mají legraci. Prý už jsme tu dneska byli. Dobrý, ale příště je třeba vybrat zajímavější místo. Pronesl jsem, že opakování – matka moudrosti...

Objeli jsme závoru a znovu se vydali podél potoka. A našel jsem chybu, která nás dovedla k metru. Je tu cesta, kterou jsme měli použít, ale je uzavřena oddělovacími panely. A vede kousek společně s cestou, kterou jsme použili při minulém průjezdu. Takže to navigace nerozlišila a když se našla, snažila se nás poslat jinudy. A určitě by to vyšlo, kdyby ještě existovaly původní cesty. Našel jsem, jak se propasírovat za panely a neprojit kaluží a bahnem. Čekám na holky. Andrea jde pěšky, Lenka právě sesedá. Jsme tu. Ale Andrea nahlásila kritický nedostatek vzduchu v zadní pneumatice. No jo, fakt stojí na ráfku. To není dobře. Má stejně praštěné ventilký jako Lenka, bude s tím honička.

Byla. Andrea mluvila o nepochybném poškození ventilů, že má s nimi již nějakou dobu potíže. Zkusili jsme její pumpičku. Nic. Tedy vůbec nic. Z Trolejbusu jsem vyclooumal svojí pumpičku a také nic. Kompresor nemá cenu vyndávat, jenom bychom přišli o proud v baterii. Takže, je to blbé, Andrea došla. Nemá s sebou náhradní duši, a navíc, když jsem se jí snažil vysvětlit, jak se dostane k metru, použili jsme její telefon ke zobrazení mapy a ukázalo se, že má nabito jen na 33%. Jasně. Když jsou věci blbé, tak všechny najednou.

Dig.

No já jsem o přestávce alespoň poobědvala, a to doma připravený řízek s chlebem.

Lek.

Rozloučili jsme se, Andrea míří k metru, já s Lenkou na trasu. A tady se ukázalo, že to nejkrásnější z výpravy začíná za pár stovek metrů. Teda ta holka má fakt smůlu! Jo a ještě něco. To zase míří na mou dutou hlavu. Zapomněl jsem doma desky se jmenovátkem do stavu Dušička. Už podruhé. Je to hloupé, protože sezóna končí právě touto výpravou a kdo ví kdy se zase uvidíme. No, nic.

Vjeli jsme do údolí Dalejského potoka. Já to tu znám, teprve tady je asi 3 km terén, kde jsem měl obavy o Andreino kolo, Lenka je nadšená. A fotí a fotí a chválí a chválí. A má proč.

Pořád je to tu pěkné a celkem divoké. Ano, musíme jít pěšky. Cesta je po kluzkých šutrech a výjezdy nahoru bychom stejně nedali. Přesto všechno to tady mám rád. Zastavili jsme u soch.

No, soch, jmenuje se to tak a je to seskládané s velkých bloků kamenů. Lence u některých není jasné, jak můžou na sobě držet pod, tak praštěnýma úhlama. Ukázal jsem jí, jak se pomocí pomyslných os hledá těžiště objektu a rázem jí bylo jasné, jak to může držet. Ale je chytrá a napadlo jí, jak tam ty bloky dostali. Přece musejí být strašně těžké. No, Leni, jmenuje se to jeřáb. To je ti tak chytré a siné zařízení, které zvedá a přemísťuje velmi těžké předměty. Cosi na mě zavrčela o nějakých nesnesitelných technicích...

Dig.

Hmmm Neskutečná technika.... Ale je to tu krásné!

Lek.

Odpočinuli jsme si a jedeme dál.

Za pár metrů jsme vjeli do Prokopského údolí. Charakter se prudce změnil. Je tu asfaltová silnice a davy. Jo, jasně, chápu, že místní z okolních sídlišť nemají vlastně kam jinam jít a tak korzují zrovna tady.

Dojeli jsme k jezírku. Je pořád stejné, jen díky ročnímu období a počasí je s jinou náladou.

Dig.

Tohle taky nemá chybu. Holt příroda je neskutečná čarodějka.

Lek.

A blíží se závěr. Potok vedle nás už je široký a vody je v něm celkem hodně. Opustili jsme Prokopák a dali se silnicí směr Zlíchov. Podjeli jsme Simering a pokračovali k Barrandovskému mostu. Jsem tak zabrán do jízdy a dnešních obrázků, že jsem to bez okolků seknul na cyklo rampu vedoucí přes most, že jsem zapomněl zajet k ústí Dalejského potoka. A do čeho že se, Lenko, Dalejský potok vlévá?

Dig.

Já to samozřejmě vím, ale neřeknu!

Lek.

Přejeli jsme most, pokračovali po branické stezce, projeli Vyšehradský tunel, sjeli na silnici, a přes Vnislavovu, pod železnici a dál přes Folimaku na začátek Náměstí bratří Synků, na Vršovickou, kolem nádraží a do Petrohradské. Dohodli jsme se totiž na tom, že když je těch 13 hodin, můžeme si na chvíli sednout nad přípravy příští sezóny. Zavedl jsem nás do domovní zasedačky, dovlekl výpočetní techniku a po dlouhém čase hledání zjistil, že hledané soubory jsou uloženy na pěti různých nosičích, ale ani jeden z nich nemám tady. Přinesli jsme si pívko a zatím co jsem intenzivně hledal, Lenka zavolala Andree, kde momentálně je. Prý se toulá městem. A prý je ochotná za námi přijít. Ale koordináty musíme poslat přesné a rychle, protože má jen 3% baterie na telefonu.

Stihli jsme to. Andrea je tady, je veselá a v pohodě, Lenka jí ukazuje fotky z míst, která s námi neprojela, já jsem jí vzal telefon a připojil na nabíjení a pak jsem našel aspoň nějaký kalendář, kde jsem holkám nadnesl, jak by mohla vypadat příští sezóna. Je u toho velmi dobrá zábava, zmizelo v nás druhé pivo, a předdohodli jsme další existenci Hells. A pak to přišlo. Došel jsem pro zapomenuté desky. Takže Andrea povýšení z ničeho na Dušičku neunikla. Jenom škoda, že to nevyšlo někde na trase. A nejlépe v nějakém lokále. Tak třeba až bude povýšena na člena...

Dig.

Po určitém příjemně stráveném čase se loučím a mířím domů. Tak příští sezóno Ahoj. Těším se. A to s novými členy.

Lek.

A to je vlastně všechno z téhle, nakonec vydařené výpravy.

A vlastně i sezóny 2021. A dle mého soudu také vydařené. Zbývá poslední věc:

Zakončením této výpravy prohlašuji cesty do příští sezóny za uzavřené.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	31	942	27	12,3	7 - 11

Doslov.

Tato výprava se mi velmi líbila, a to i přesto, že mi bylo velmi líto, že Andrea nedokončila. Ale vyvážila to potom přítomností na mini schůzi. Vlastně jsem spokojen. A to i s právě zakončenou sezónou. Za celý rok jsme zrušili jen jednu výpravu. Děkuji všem, kdo s námi vyjeli a těším se na shledání v sezóně příští.

Dig.

Tuto sezónu považuji za velmi příjemně strávený čas, a to v příjemné společnosti. A o to v životě jde.

Lek.

Celková technická data:

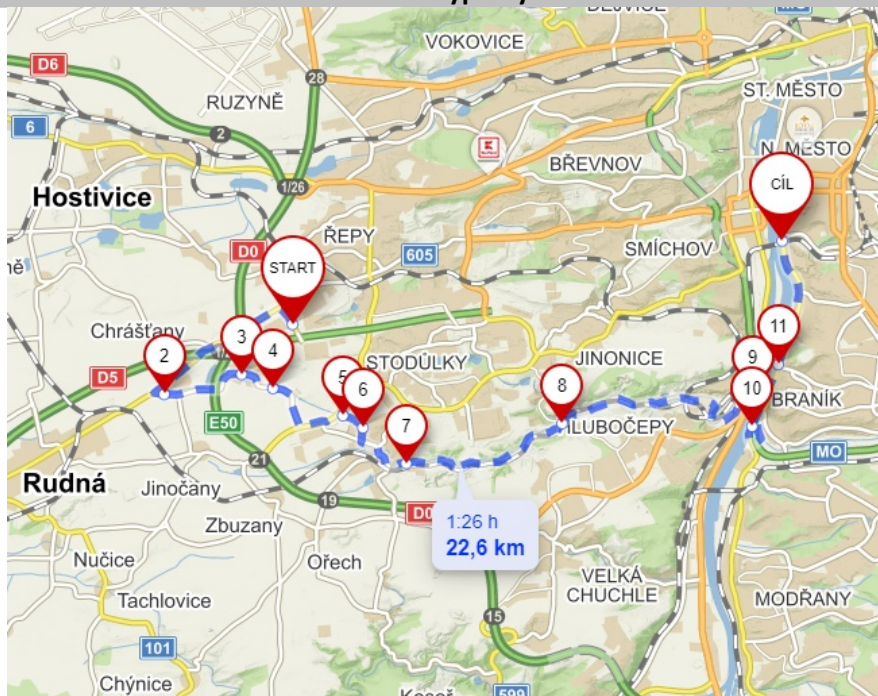
Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

Tři, kteří to dotáhli až sem...: Dig, Lenka a Andrea

27 km

Novoroční 2022

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Vlad'ka (Vlo), Jarda (Jaš), Dig (Dig), Kac'na (Jař), Lenka (Leř), Irc (Irena), Anv (Andrea), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2021
Dig & Lek & Anv
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz